

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

==== POBOŽEN MESEČEN LIST. ====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Črensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Dari na samostan sv. Družine 1. 1915-ga.

† Drobec Jožef z Bodonec 5 K., † Sakovič Treza z G. Sinika 5 K., Dündek Antona dovica z Bodonec 2 K., Pavel Elizabeta z Poterne 4 K., Vučak Štefan z Krašič 5 K., Flegar Jožef i žena z Lousville-ja 9 K., Krampač Verona z Chikage 20 K., Skraban Jožef z S.-Bethlehema 7 K., intereš od penz Tansko leto do časa v hranilnico položenih 17 K. 11 f., tretjeredniki z Črensovske skupščine za l. 1914-o 30 K., Zver Ivan od Lipe 10 K., N. N. z Celja 20 K., Balazič Ana z D. Bistrice 10 K., Radoha Andraš z Adrijanec 5 K., Serüga Kata 30 K., Edsidt Jožef z Gederovec 8 K., 21 roža živoga roznoga venca z Gederovec 7 K., Arenda od hiše i domačega funduša 60 K., Markoja Kata z Gomilic 2 K., Hozjan Marija z Adrijanec 20 K., N. N. z Trnja 3 K., Kūhar Ferenc i žena z Bákovec 6 K., Kozar Mihal z Satahovec 12 K., Žižek Verona iz Žižkov 6 K., Kreslin Ana z D. Bistrice 1 K., Tkalec Ana z Trnja 1 K., Smej Orša z Lipovec 10 K., Bakan Ferenc z Tūrnišča 1 K., Čizmazia Ana z Tūrnišča 1 K., Trboča Bara z Tūrnišča 6 K., Škapulerska bratovčina z Tūrnišča 1 K., Ftičar Kata z Hotize 2 K., Zagorec Ana z Tūrnišča 2 K., Šerüga Jožef od sv. Sebeštjana 20 K., Ūtroša Jožef z Chicage 2 K., † Dravec Alojzij z žide 6 K., Kleiderman Martin i Sv. Bistrice 200 K., Horvat Geta z Tūrnišča 1 K., Kovač Janos z Črensovec 1 K., Kovač Matjaš z Črensovec 1 K., Horvat Treza z Črensovec 1 K., Kovač Jožef z Črensovec 1 K., Kovač Trezika z Črensovec 1 K., Serec Štefan z Lousville-ja 7 K., Klekl Treza z Petánc 11 K., Žižkovske rože 20 K., Ūtroša Jožefa žena z Sr. Bistrice 10 K., Rože z V. Polane 40 K., Dündek Treza z Bodonec 1 K., Hren Martina žena z G. Bistrice 2 K., Horvat Marko z Trnja 1 K., Hren Jožef z Sv. Bistrice 20 fil., Hren Ivan z Sr. Bistrice 5 K., Glavač Andraš z Chicage 10 K., Golob Mihal z Bridgeporta 14 K., Šrotar Marija z Hotize 72 fil., Korén Matjaš z Renkovec 4 K., arénda 90 K., 1 i 6. Roža z Nedelice 6 K., Donša Jožefa žena z Noršinec 2 K., Ivanič Magda z Filovec 3 K., N. N. z Bogojine 1 K., Plej Ivan nabrao v Chicagi 176 K. 25 fil., Raduha Marija z Hotize 1 K., Vogrin Janoš z Bogojine 3 K., N. N. z Ižekovec 10 K., N. N. z Ižekovec 4 K., N. N. z Hotize

2 K., Kočar Janoš i žena z Lukačavec 5 K., Horvat Ana z Lukačavec 5 K., Horvat Treza z Lukačavec 1 K., Drvarič Ferenc z Lukačavec 1 K., Sampt Roza z Lukačavec 1 K., 44. Roža z Lukačavec 1 K., Žerdin Jožef z Chikage 10 K., Škafar Bára z V. Polane 1 K. 20 fil., Gábor Ivan z M. Polane 4 K., Žunič Káta z Črensovec 1 K., Vučak Marija z Krašič nabrala 21 K. 20 fil., Saláj Verona z Črensovec 2 K., Horvat Franca z D. Bistrice 2 K., Glavač Ana z Beltinec 1 K., Fránk Rožman z Clevelanda 60 K. (pri pošiljanji drugih penez od pošte to više prišlo) Lukač Ana z Bakovec 2 K., Martin Kohek z Bivabika 7 K., Forjan Geta od Lipe 10 K., Benko Manka z Hotize 1 K., Krampač Štefan z G. Bistrice 1 K., Hozjan Štefan z M. Polane 40 fil., Škrabán Anton z M. Polane 40 fil., Šarjaš Ana z Trnja 1 K., Hrebrica Ana z Lipovec 1 K., Jakšič Pavla dovica z G. Bistrice 2 K., Ritlop Marija z Črensovec 3 K., Rogan Ferenc z Nuskove 5 K., Forjan Štefan z Lipovec 10 K., Jagerič Ivan vojak iz 48. pešpolka 7 K., Plej Ivan nábrao v Chicagi 54 K., Vučak Marija z Krašič i Lük Marija z Domajinec nabrale 51 K. 80 fil. (imena darovnikov so niže objavljena); z Hotize: Novak Marija 2 K., Matjašec Mihal 2 K., Matjašec Rozika 1 K., Šobočan Martin z Trnja 3 K. 20 fil., Žerdin Jožef iz Žižkov 20 K., Gonza Marija z G. Bistrice 4 K., N. N. vojak z Szombathelya 5 K., Ritlop Káta z Bednjáj 1 K., Lónec Marija z D. Bistrice 2 K., Marijanskoga Družba z Sr. Bistrice 4 K., Z D. Bistrice: Djörek Manka 20 fil., Kreslin Ana 50 K., Čakovski romarje z V. Polane 1 K., Dečki z Male Polane 3 K., arenda 200 K., Bédék Ferenc z Boreče 1 K., z Hotize: Magyar Janoš 2 K., Ritlop Janoš 2 K., Farkas Ana 40 fil., Farkas Manka 80 fil., Gerič Ana 70 fil., Balažic Káta 90 fil., Zvér Káta 50 fil., Ftičar Manka 1 K., Horvat Manka 70 fil., N. N. 6 K., Kustec Marija 80 fil., z Kapce: Zenkovič Ana 1 K., Zenkoviš Manka 1 K., N. N. z Nedelice 3 K., Zorko Marija z Ižekovec 10 K., N. N. z Dokležovja 20 K., Klein Ana z Sebeborec 14 K., Tretjerednice z Bratonec 20 K., Edšidt Janoš trenski desetnik z Beča 10 K., Prša Janoš z Žižkov 1 K., Žižek Ivan z Chikage 10 K., Törnár Štefan z Chikage 10 K., N. N. z Male-Polane 20 K., Smej Jožefa žena z Túrnišča 3 K. 10 fil., arenda i za seno pa ostavo dobljeno 436 K., Z Gederovec: Kranjec Roza

10 K., N. N. 10 K., Edšidt Lujza 5 K., Benko Jula z Krajne 12 K., Meolic Marija z V. Bákovec 20 K., Györköös Bara z Chicage 6 K. 25 fil., Kral Martin z Chicage 6 K. 25 fil. Z Hotize: Ftičar Štefan 2 K., Horvat Bara 1 K., Edšidt Herman samostanski vratar pri misijonarah 2 zvezka sv. Pisma, Marinič Andraš z Chicage 6 K., Rogač Ivana žena z Petánc 2 K., Šeruga Ivan črnovojniki v 20. domb. p. polki nabrao pri pajdašah 7 K., Gáber Ferenc z Srdice 2 K., Zenkovič Kata z Hotize 1 K., Tretjerednice z V. Polane 8 K., Mujdrica Janoš četovodja v 48. pešpolki i njegovi tovariši z taljanskoga bojišča 10 K., Puhan Jožef pešák 48. polka nabrao pri pajdašah 5 K., Doma Jožef z Trnja 1 K., Bobovec Martin z Lipovec 5 K., Matjašec Mihal od Lipe 2 K., Z Beltinec: Smeh Marija 10 K., Plečko Marija 10 K., Z Ižekovec: Zver Orša 20 K., Cigan Magda 2 K., Za jaboka dobljeno 36 K., Edšidt Treza z Krajne 20 K., Komin Fana z Brulenyja 7 K. 50 fil., Kolarič Ivan z Duguesneja 10 K., Mataič Roza z Črensovec 1 K., Sakovič Ivan z Vadarec 2 K., Kramar Jožef nabrao v Chicagi 20 K., Forjan Martin z Lipovec 4 K., Maučec Kata z Ižekovec 1 K., Jagerič Ivan ranjenec z Ivanec 3 K., Puhan Treza z Bridgeporta 40 K., Štajar Janoš z Virice 4 K., Kozar Mihal z Satahovec 5 K., Lah Ivan z Gerlinec 2 K., Lebar Geta z Gumilic 2 K., z Adrijanec: Tkalec Marija 40 fil., Zver Kata 40 fil., Kociper Lena 60 fil., Zver Kata 40 fil., Kociper Treza 1 K., Ros Ana 20 fil., Ferenčak Marija 1 K., Borovnjak Verona 1 K., Zakoč Marija 1 K., Kociper Bara 20 fil., Copot Orša 40 fil., Tkalec Kata 40 fil., Kavaš Treza 40 fil., Balazic Marija 50 fil., Smolko Kata 1 K., Smolko Verona 1 K., Vegič Marija 60 fil., Marič Lena 1 K., Smolko Ana 60 fil., Kociper Marija 1 K., Hozjan Marija 1 K., Balazek Kata 1 K., Zver Agota 1 K., Mlinarič Treza 40 fil., Raduha Kata 1 K., Šmodiš Agota 40 fil., Kociper Marija 60 fil., Kociper Magda 1 K., Ferenčak Marija 1 K., Lutar Kata z D. Bistrice 1 K., † Cigan Jožef pešák 48. pešpolka z Žižkov 50 kor., Cigan Matjaš pog. topničar z Žižkov 50 K., Črensovski farniki 20 K., Cipot Štefana družina z Mlajtinec 20 K., Rogač Ivana žena z Petanec 1 K., Péterka Martin četovodja 20. domb. pp. z Beltinec nabrao med pajdaši 15 K., Krampač Štefan z Vel. Polane 100 k., Raj Jožef z

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŪJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice 1. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, šteti den je te pobožen list prvič slovencom vogrskim do rok dani. — Cena 2 koroni, v Ameriko 3.

Marijin List

prestopi prag novoga leta i se pokloni ljubim naročnikom: Marija bodi z vami. Njeno sladko materno ljubezen bo dale glaso, kazao i ž njov segrévao srca njéne decé.

Hrano bo z zveličavnimi navuki pravicelačne dūše i napajao bo ž njimi srca, šteta po nébi žejajo.

Vodo bo k materi nebeskoj njéno deco zemelsko i je skrivao pod njéni varen plašč, kde se tak dobro čüti ostavljena sirota.

Kazao bo na tisto, kaj je ne prijetno dobroj materi, karao bo greh, varvao pred pogübov.

Hvalo bo dobro, priporačao je vrelo i čüvao ne-dužnost, jakost düševno.

Vse Bogi na vekšo čast po Mariji bo delao. V té namen začne novo leto i se pokloni v vsako slovensko hišo. Ljubézen ga vodi, ljübezen ga naj tüdi sprijme. Ljubite, verni slovenci, Marijin List, ne odpovejte se njemi, dajte se ponjem voditi, častno mesto njemi pokažite v svojoj hiši, začnite ga čiteti vsikdar po molitvi edne Zdravemarije i tak čtenje tüdi dokončajte.

Ta dvojja ljubézen, Marijinoga Lista do vas i vaša do njega bo gnezdo naredila, v šteroj do slovenske družine mirno živele, ar de to gnezdico pokrivaio plašč Marije, nebeske kraljice.

Ta gnezdica pa velika naj bo. Vse hiše slovenske naj v njej stojijo. Niedna naj ne izostane. Na vsako naj bo položena varvajoča Marijina roka po njénom listi. Zato pa naročite, naročite si Marijin List verni slovenci. Cena ostane, kak je bila, 2 K na leto doma, v Ameriko pa 3 K. K listi se da tüdi kalendar vsele prihodnjega leta. Listi se sküпно pošilajo v vekšem števíli na eden naslov. Ki od deset menje naroči, je tüdi dobi po više oznanjenoj ceni, samo prosi se ponizno kakši filer podpore od njega. Od siromakov ne želemo podpore.

Vredništvo.

Govor Sakovič Jožefa, türniškoga plebanoša ob priliki blagoslávlanja nove farne cerkve.

*„Hiže tvoje se dostaja svetost, Gospodne,
na večne čase.“ Ps. 92.*

Ka so krščeniki ete fare že 100 let želeli, ka se je v zadnjih 20 letaj že silno potrebno skázalo, toga se nam je milostiven Bog dopüsto včakati v teškom vremeni, med svetovnim bojom, kda se jezero naših farnikov prek mej domovine vojsküje za sloboščino i srečen obstánek naše stare domovine. Nova cérkev je blagoslovljena, za sveto mesto odebrana, prek smo stopili iz stárodavne male cerkvi vu veliko novo i dnes je prvi boži aldov notri-prikazani vu toj novoj cerkvi. Komi mate zahvaliti to veliko imenite zidarske forme cerkev? Za Bogom vsakojáčki milostivnomi grofi, tomi darovitnomi i pobožnomi gospodi, ki so patronuš ete cerkvi, ki so svojo pobožnost i skrbljivost za zemelske potrebčine sv. Materecerkvi eti z velikimi stroškami vöpokazali. I ki so zdaj z svojimi ednako pobožnimi hčerami z nami vred delnik bili prve sv. Meše, štera se je v toj novoj cerkvi na tom novom oltari Bogi darüvala. Nazoči so tü, ne zato, naj dnes človečo hvalo primejo za svoje dobro delo, nego zato, naj oni večnomi Bogi hvalo dajo, ka njim je dopüsto na svojo diko to svetisče zozidati, zato, naj se z nami vréd veselijo, ka je veliko delo skoro dokončano, ka je Jezus zdaj eti edno dostojno, veličansko prebivalno mesto dobo. Od nas ne želejo drügo, kak to, naj za njih, za njihovo visoko familijo Bogá molimo.

Dr. Kr. či bi mi láni v marciuši naprej znali, kakši bojni vihér se približava i za 4 mesece pretrosi vso Europo i tüdi naš orsag: ne bi vüпали začeti toga velikoga dela, ar ne bi meli vüpanja, ka bi med takšim svetovnim bojom mogoče bilo dokončati zidanje edne velike cérkvi.

Dobro je, ka smo toga ne znali naprej i začéli smo veliko delo i dnes med strašnim bojom v dogotovlenoj novoj cerkvi dámo Bogi hválo, ka nam je dopústo med težkimi okolščinami dovršiti ono veliko delo, šteroga bi mi vu bojnom vremeni začéti ne vúpali. V toj novoj cêrkvi, vu šteroj dáj Bog, da bi vi i vaša deca vnoge stotine let poslúšali bože navuke, hránili svoje dúše s krúhom žitka i darúvali Bogi svéti áldov: vam *dnes edno miseo*, edno božo zapoved želem zapisati vu srca, štero božo zapoved so vsi narodje sveta vsikdár čútili v sebi i za božo právdo spoznávali, i štero sv. pismo s temi rečmi glási nam: „*Hiže tvoje se dostaja svetost, Gospodne, na večne čase!*“ *Da, dr. Kr. svetost, svéto oponašanje se dostaja ete bože hiže od vseh lúdih na vse čase!* Svéti stráh, svéta bojznost, svéto poštvávanje more vladati vu vaših srcah na etom svétom mesti; té de tá cêrkev vam vu istinú vretina božega blagoslova i zveličanja.

Dr. Kr. Stárodávne lepe példo nam svedočijo, kak so vsi dobri lúdjé poštvávali ona mesta, na šterih so se bliže čútili k Bogi, na šterih so Bogi áldove prikažúvali; i kak je sam Bog želó i zapovedao nam. Pred 3770 letami se je zgodilo, ka kda je Jakob patriárcha na svojem begi v noči spáo na ednom poli, je vu sneh vido edno lestvico, štera je goriségnola do nébe; na najvišišoj stopinji lestvice je stáo Gospod Bog, po lestvici gori pa doli so pa angelje šli. Jakob se je od te čúdne skázni prebúdo i prestrašeno je pravo: »Zaistino G. Bog je na etom mesti i jas sam toga ne znáo. O kak strašno je eto mesto! Ne je tú drúgo, kak boža hiža i nebeska vráta!« Vidite dr. Kr. té pobožen židov je za svéto i strašno mesto držao ono mesto, kde je Boga vu sneh vido. I bojao se je bože kaštige, ka je on na tom mesti spati vúpao. Záto se je izgovarjao: »I jas sam toga ne znáo.« I naj odloči to mesto i naj vsaki potnik vidi, ka je to odebrano, Bogi posvečeno mesto, záto je vzeo

kamen, na šteroga je svojo glavo vu sneh nagno, i postavo ga je za znamenje i vlejaó je oli na njega, to je: posvéto ga je, i imenüvao je ono mesto za Bethel, to je: za božo hižo. Dr. Kr. tak bi mi celi svet, vsako mesto na sveti lahko imenüvali za bethel, za božo hižo; ar mi známo, ka je Bog povsédi nazoči, njega povsédi lahko vidimo z očmi naše vere, povsédi ga lahko spoznamo vu njegovih stvorjenjaj, vu njegovih delaj. I tak bi mi na vsakom mesti lahko to pravili: Zaistino Bog je na etom mesti. O kak strašno je eto mesto! Ne je tü drügo, kak boža hiža i nebeska vrata. Ali zvüntoga so vsi narodje vsikdár čütili i vervali, ka je Bog na ništerih mestaj bole nazoči, posebno nazoči, naimre na onih mestaj, štera so si lüdjé na to odebrali, ka so tam Boga molili i Bogi áldove prikažüvali, to je: vu cérkvaj. Ar vsi národje, poganski tüdi so vsikdár zidali cérkvi onomi na čast, koga so za Boga mislili i imenüvali. I vsi narodje so vsikdár vervali, ka je na teh mestah Bog bliže k njim, bole poslühne njihove prošnje i ráj gori zeme njihove áldove. Záto so tá mesta, to je: cérkvi vsi národje vsikdár goriposvečüvali; to je: odločili so je od drüghih mest, z molitvami i z namazanjem olija so je želeli blagosloviti i posvetiti, naj tak bodo vredna i čista mesta za molitev i áldove. Ar poganski narodje so tüdi čütili, ka on, koga oni za bogá držijo, žele sebi svéto, jedino na svojo slüžbo odločeno mesto. I vu kak velikom poštüvanji so poganje svoje cérkvi držali! Za najvékši greh, so to računali, či je što cérkev oskrumo. Či je kakši hüdodelnik v cérkev pobegno, ga je tam nikša oblást ne smela zgrábiti, dokeč je v cérkvi ostano, ar svétost mesta ga je bránila. I tak so činili poganski národje. Ar oni so tüdi čütili vu sebi ono naturálsko právdo, štero je Bog vsem lüdem vu srcé vcepo, i štera je vu svetom pismi s etimi rečmi vöpovedana: »Hiže tvoje se dostája svétost Gospodne na večne čase.«

Za 600 let po Jákovovoj prikázni je Mojzeš na Sinai bregi ovcé páseo. Naednok je zagledno čüdno prikázen: eden ščipkov grm je goro pa se je itak ne zgoro. Mojzeš je pravo vu sebi: »Šo bom i poglédnem, ka je to, ka se grm ne zgori.« Ali kda se je približávaeo h grmi, je zaslišao z grma ete reči: »Ne približavaj se sem, nego odvéži obúteo z tvojih nog, ar mesto, na šterom stojiš, je svéta zemla.« Mojzeš je taki zarazmo, ka g. Bog govori k njemi, zato je od stráha na zemlo spadno z obrazom i tak je odvežúvaeo obúteo svojo. Vidite dr. Kr. kakše poštvúvanje žele Bog sam od človeka na tistom mestí, kde se on skaže človeki. Vu gorečem grmí vu onom plaméni se je naimre Bog skázao Mojzeši i to je želo od njega, naj ne stopi na to mesto obúti, to je: naj ne stopi tá tak, kak na kakše drúgo mesto, ár je to mesto, kde se njemi je Bog skázao, kde je Bog tak blizi k njemi i govori k njemi, to je svéto mesto, svéta zemla. Ali dr. Kr. keliko svetejše je ono mesto, kde se Bog ne samo ednok skaže lúdem, ne samo ednok govori k njim, nego kde on stálno prebiva, vsaki den, celo leto, 10 let, 100 let poslúša molitvi lúdstva i govori k njim vu lúbavi, vu blagoslovi, vu smilenosti! I takše mesto je vsaka krščanska katoličanska církev, takše svéto mesto je eta nova, zdaj blagoslovljena církev. Da dr. Kr. tū je stálno on goréči ščipkov grm, za šterim se Bog stálno skažúje lúdem; tū je oltár, na šterom vu máloj hižici skriti Bog prebiva, i vu ognji, vu plaméni lúbavi se nazveščava svojemi lúdstvi. I tūdi vsem, ki se približavajo tomi sv. mestí, to právi z oltara: Ne približavaj se sem, nego odvéži obúteo z tvojih nog, ar mesto, na šterom stojiš, je svéta zemla.« To je: ne stopi na to mesto s posvetnimi i grešnimi mislami, ne stopi sem s praznim i gizdávím čútenjom i ne stopi sem zamázani z gučami; nego vse to odvéži i odvrži od sébe i bos, to je: ponizen i pobožen stoj na tom sv. mestí.

Dr. Kr. Vu stárom teštamentomi je samo edna istinska církev bila, právomi Bogi na čast posvečena, najmre církev odebránoga izraelskoga lüstva v Jeruzalemi. Kda je Salamon kráo jezero let pred narodjenjom Zveličitela to jeruzálemsko církev blagosloviti dáo, je 8 dni dáo obslužavati svétek posvečenjá cěrkvi i pri toj priliki je 22 jezér juncov i 120 jezér ovc aldüvao Bogi. Po tom veličanskom áldovi i po prelepoj molitvi se je Gospodin Bog ogláso v novoj cěrkvi i pravo je: »Posvéto sam to mesto, da moje Imé tū bode na veke, i moje oči i moje srcé tū ostánejo vse dnéve.« To je: posvéto, odébrao sam si to mesto, tū bodo lüdjé moje Imé spoznávali, mené za Boga i Gospoda svojega vavlüvali; bodo moje oči posebno glédale na vas, kda na to mesto pridete molit; i tū bode moje srcé vas lübiló, vam dáre svoje lübavi delilo. — Dr. Kr. jeruzálemska církev je bila predkep krščanske cěrkvi, to je: vu kepi, vu tenji je naprejkazala i znamenüvala krščansko církev. I tak, ka je Bog od jeruzálemske cěrkvi povedao, tisto dosta bole valá od krščanske cěrkvi. Jerusalemka církev je bila jedino svetišče pravoga Boga vu stárom teštamentomi, je bila svéto mesto, kde je odebrani židovski narod Bogi áldove prikažüvao i kde je Bog posebno rad poslühno prošnje svojega lüdstva. Ali ovak je tá církev ne bila v istini prebiválno mesto Bogá, Bog je ne vu resnici prebivao vu njoj, ne je bio vu njoj bole nazoči, kak je povsédi nazoči. Edna katoličanska církev je pa ne samo posvečeno mesto, nego dosta več, naimre právo prebiválno mesto Boga, ar v šteroj cěrkvi se presv. Olt. Sv. čuva, vu onoj vu resnici, vu istinj Bog prebiva; i tak na takšo církev vu istini valájo té bože reči: »Posvéto sam ^zto mesto . . .« Da dr. Kr. Gospodin Bog je zdaj posvéto eto mesto, naj *njegovo*. Imé tū bode, naj lüdjé tū bože Imé dičijo, njega vavlüjejo i vsikdár bole spoznávajo; Bog si je odebrao zdaj to mesto, naj njegove oči tū ostánejo,

naj nas smileno glédajo, naše potrebčine, nevole vidijo i nas pomilüjejo: odebrao si je to mesto, naj *njegovo Srce* tū ostane vse dnëve, naj nas lübi, naj tū za nas bije, za nas gori od nezkončane bože lübavi. Jeli, dr. Kr. ka ste si že včasí mislili na to, kak srečni so bili oni lüdje, šteri so vidili i čüli Jezusa, kda je eti na zemli hodo; morebiti ste si i to mislili, ka či bi vi té živeli v židovskom orsagi, kak verno bi vi poslušali i nasledüvali Jezusa. No či vi to mislite, ka bi vi té vu poniznoj človečoj formi radi spoznali Jezusa, tak spoznajte zdaj njega radi vu poniznoj formi Svestva, vu sv. oštiji; i té te ravno tak lahko k njemi šli, njega poslušali, od njega pomoč i blagoslov prijimali, kak či bi njega vidili... I vetoj njegovoj hiži prikažite njemi takše oponašanje, takše poštvanje, kak bi se pred njim oponašali i kak bi ga poštvivali, či bi teda pred njega prišli... Dr. kr. Nikak právi: Zakaj bi šo vcérkev, véj je Bog povsédi nazoči, povsédi čüje mojo molitev, pa me domá tūdi poslühne. Nespameten guč. Ne je vse edno, kde štéč moliš... Ar Bog má pravico odločiti, kde te šcé poslühnoti i kde ga moreš prositi i on je tak odločo... I ne je vse edno, jeli domá ali v cérkvi moliš, ar domá nemaš presv. Olt. Svestva, domá si nè tak pri Jezusi, kak eti v cérkvi. Kda je Jezus na zemli hodo, so tisti zadobili od njega miloščo, šteri so se k njemi potrüdili. Bilo je té vnogo betěžnikov, vnogo ločnih, vnogo grešnikov. — Tak zdaj tūdi oni slobodno čakajo, ka do poslühneni, ki se k njemi potrüdijo, ki do se radi bliž njega v njegovoj cerkvi zdržavali. Amen.

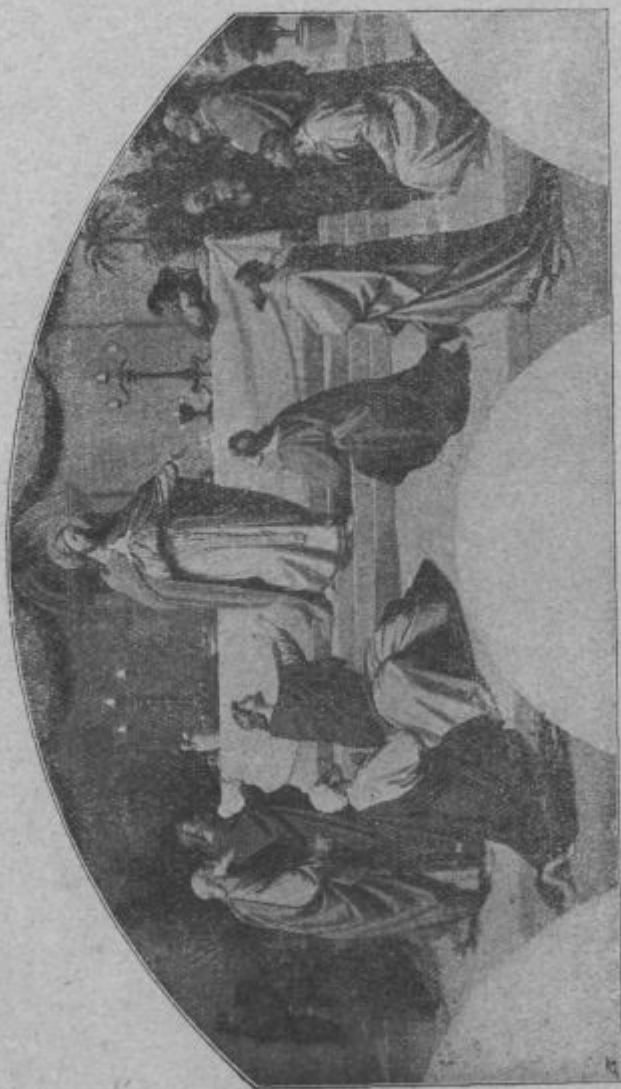
Pridite...

Pridite
Düşice,
Prestro sem vam,

Vsakoj rad dam.
Jelo je mo telo,
Štero na križ, bilo,

Pilo je draga kri
Ki se z nebés cedi,
Pridite k meni,
Ne sem jaz v temi,

Svetlost vužgana...
Krédi je hrana...
Večno življenje
Pijte no jejte.

Pridite
Düšice,
Prestro sem vam,
Naj vam že dam.

Sveta Genovefa.

(3. januara.)

Sv. Genovefa, štere god obslužavlemo tretji den prosinca, je nej tista Genovefa, od štere pravi pobožna pripovest, ka je mogla bežati pred svojim lagoonim možom, pa ka njoj je v logi srna hranila maloga sineka; sv. Genovefa, od štere de se tū pripovedavalo, je devica pa patrona francoske dežele, zlasti patrona glavnoga mesta Pariza.

Sv. Genovefa je bila rojena koli leta 422. po Kristuši v Nanteri, v vesnici poleg Pariza. Njeni oča je bio brščas eden z med tistih bogatih lūdi, ki so, kak negda stari očaki, pasli svoje vnoškoštevilne črede. Gda je bila deklica stara sedem let, sta potūvala skoz tistoga kraja svetiva pūšpeka German pa Lup. Šla sta na Angležko, ka bi tam zatrla krivo vero, štero je tam razširo nekši Pelagij. Lūdje so vrelī vkūper, ka bi videli svetiva človeka pa dobili od njiva blagoslov. Tūdi mala Genovefa je prišla. Gda German zagledne deklico, pravi roditelom ete proroške reči: »Srečni ste vi, ka mate takše dete! Vaša hči de velika pred Gospodom; njeni zgled de vnoгим pomagao, ka se spreobrnejo pa zmirijo z Bogom.« Zatem je položō svojo roko deklici na glavo pa njoj je pravo: »Skrbi se, ka boš v dejanji spunjavala, ka v srci verješ, pa ka z vūstami govoriš.« Na tleh pred pūšpekōm je ležalo kufrno cecvo, na šterom je bila vtišnjenja podoba sv. križa; pūšpek je vzeo cecvo pa je je dao maloj Genovefi z opominom: »Obesi to na nit pa nosi podobo svetoga križa okoli šinjeka; nigdar pa ne devli okoli šinjeka ali na roko zlata, srebra ali dragoga kamenja; zato ka či ne boš zametavala posvetnoga lepōtičja, potom nigdar ne dosegneš večne nebeske lepote.«

Sveti pūšpek je dobro prerokūvao; Genovefa je bila

vsigdar skrbna, vrla pa Bogi zvesta; zlasti je pa rada molila. Gda je ednok na nekši svetek šla mati k meši, je štela mala Genovefa ž njov iti. Mati njoj je pa branila. Deklica se nato razjoče pa pravi: »Pūšpeki sam obečala, ka bom sveto živela, zato pa morem gosto v cerkev hoditi.« Mati se je razčemerila, ka njoj je deklička vūpala proti praviti, pa jo je vdarila po lici. Mati je v tom megnjenji oslepnola. Bila je slepa več dvajseti mesecov. Te se je spomenola, ka je pravo sveti pūšpek od njene hčeri. Zazove jo zato pa jo zgoni k stūdenci po vodo. Deklica je šla k stūdenci, se je tam na plot naslonila pa bridko jokala, ka je mati zavolo nje oslepnola. Skuze so kapale v vodo. Zatem je zajela z vrčom vodo pa jo je nesla materi. Mati zdigne roke prti nebi pa veli hčerkki, naj napravi ober vode znamenje svetoga križa. Deklica je tak včinila, pa se je zatem mati trikrat mujla z vodov. Gda si je tretič oprala oči, je naednok nazaj dobila pogled.

Gda je Genovefa odrasla, je šla v Pariz, pa je tam v navzočnosti pūšpeka napravila oblūbo večnoga devištva. Od toga časa je bilo njeno življenje ešče bole ostro pa sveto. Jela je samo ječmenski krūh pa sočivje. Vina ali kakše druge opojne pijače je nej nanč okūsila. Tak je živela od svojega 15. pa do 50. leta. Te so njoj pa dūhovni predstojniki zapovedali jesti tūdi mleko pa ribe. Do sitoga se je najela samo dvakrat na tјeden, najmre v nedelo pa v četrtek. Vnoči med sobotov pa nedelov je nej spala, nego je neprestano molila. Od svetka sv. Treh kralov pa do velkoga četrтка je nej šla nikam med lūdi, nego je v samoti molila pa premišlavalala. Kak pravi stari popis njenoga življenja, je mela dvanajset sester: vero, zdržnost, potrplivnost, velkodūšnost, preprostost, nedužnost, mirolūbnost, lūbezen, zatajūvanje, čistost, resničnost pa modrost.

Teh dvanajset sester jo je sprevalalo, gda jo je lū-

bezen do bližnjega zvala z samote med svet. Bog njoj je dao moč, ka je delala čüde. Pripovedavlejo od nje, ka je brezi računa betežnikov zvrčila s tem, ka je napravila nad njimi znamenje svetoga križa, ali je je pa namazala z blagoslovljenim oljom. Frankovski kral Hilderih je šče v tistom časi bio nevernik, pa je zato meo takše spoštüvanje de Genovefe, ka njoj je nej vüpaio odpovedati niedne prošnje. Leta 451. je pridrvo v deželo Atila s svojimi divjimi huni pa je bio na poti prti Parizi. Genovefa je z drugimi pobožnimi ženskami molila pa se postila. Tistim, ki so šteli bežati z mesta, je branila, naj nikam ne idejo, zato ka bodo tisti kraji, kam ščejo bežati, razrüşeni, mesto Pariz pa nej. Tak se je tüdi zgodilo.

Genovefa je mrla koli leta 512. stara več 80 let. Pokopali so jo v cerkvi svätih apoštolov, poleg Klodviga, prvoga krščanskoga krala francoske dežele. Cerkev je dobila sledkar ime sv. Genovefe; njene svete ostanke so djali v prelepo škrinjico, štera je bila vsa okinčena z dragimi kamni. V vnoгих hüdih časaj pa nesrečaj je svetica čüdovitno pomagala iüdem, ki so se z zavüpanjom k njoj obrnoli.

Življenje sv. Genovefe nas vči, ka je »pobožnost za vse dobra« pa ka »vnoго zmöre molitev pravičnoga.« Naj nas zato ne moti pa ne zapela, či se v naših dnevaj vnogi zosmejavlejo z tistih, ki radi Boga molijo. Lüdje, ki sami nikaj ne molijo, nevejo, ka je molitev; i živalski človek ne razmi to, ka je sveto pa bože.

List za deco.

Nej sam mela takše rože na misli...

Bilo je na sprotoletje. Bregovje pa doline so se odeli v zeleni plašč. Vsepovsedi so cvele rožice. V velkom ogradi ednoga imenitnoga gospoda je tüdi cvelo vnožino najkrasnejših rož, pisanih pa belih.

Poleg ograda je stao dečak, star komaj šest let, pa je poželivo gledao te lepe rožice. Njegova siromaška mati je pa sedela doma pa je neprestanoma šivala. S tem si je služila vsakdnešnji krüh.

»Na mojih poteh je cvelo ešče jako malo rožic,« tak je pravila večkrat proti sosedi — »tomi imenitnomi gospodi se pa bole godi, njemi cvetejo rožice vsepovsedi.«

Dveri na ograd so bile samo narahi naslonjene. Dečak je pogledno na prvo, drugo, tretje okno, pa je bilo vse prazno. Nindri je nej bilo viditi žive dūše. Hitro se potegne v ograd. Źe zdigne rokico pa segne po najlepšoj roži, gda se njemi oglasi v srci karajoči glas: »Ne kradni!« Dečak potegne roko hitro nazaj, kak či bi se smekno na oster trn.

Dečak si nato etak misli: Vej pa to znankar ne bi bio greh, či bi jaz prineso mojoj dobroj, ljublenoj materi nekelko rožic. Njim je šče tak jako malo cvelo. — Pa me tüdi zdaj nišče ne vidi.

Ešče ednok pogledne boječi dečak na visika okna, pogledne ostro, kak či bi šteo s svojimi očmi pregnati vse tiste, ki bi ga znali motiti pri tom važnom deli. — Nikoga je nej bilo! — »Bog je vse povsedi!« — se oglasi znova karajoči glas v njegovom srci, zato je nej vūpao vtrgnoti rože.

Gde pa te je lübi Bog? — Tü v ogradi ga že nega! Kak bi on mogo eo skriti svojo belo, dugo brado tak, ka je jaz ne bi vido, pa — ali se ne bi svetila vsa dreva, či bi Bog bio v ogradi? Nej, tü ga ne ga, vej je vse tak kak po navadi.

Ka pa či je tam odzgora v nebesaj pa gleda doli na zemlo, ravno na mene?

Ali kak, vej je neba z oblaki pokrita, pa skoz tak debelih oblakov ne more viditi. — Ka pa či li, tam za oblakom je edna mala lüknjica, znabiti lübi Bog tam skoz gleda! . . .

Dečaki so postala lica rdeča. Misló je, ka ga je lübi Bog gledao, kak je on roko vtegnó za rožov. Bilo ga je sram, pa je šče ednok pogledno ta gor, gde je lübi Bog, pa viš! Lüknjice na oblaki je nej bilo več. Zakrila se je.

„Odišeó je! — Lübi Bog je odišeó!“ si je mislo dečak. Mene je gotovo nej vido.

Hitro stopi bliže pa začne segati po lepo dišečih rožaj. Srce njemi trüple tak hitro, kak ešče nigdar, oko pa nemirno gleda proti nebi. — Natrgao si je precej veliki šopek rožic, pa je lüboga Boga li nej bilo, mogoče ma v nebesaj vnoo dela.

„Mati, mati!“ pravi z veseljom dečak pa kiti rožice. „Zdaj več ne bote jokali, draga moja mati, zdaj več ne bote pravili, ka ste meli tak malo rožic.“

Pa kak se je prestrašila mati, gda je pribežao sinček z veselimi očmi pa z lepimi rožicami v roki. „Nej, lübi moj sinko, jaz sam nej mela takših rožic na misli, gda svi se včeraj z sosedov pogovarjali, pa vkradnjenih rož mi nanč nej trebe,“ je pokarala mati sinü. „Včasi idi k gospodi, njemi nesi rože nazaj, pa njemi povej, ka si včino pa ga prosi odpüščenje.“

Mirko — tak se je zvaó sin — je kaj takšega nej čakao. On je šteo materi napraviti samo veselje, zdaj pa ka se je zgodilo! Oči so njemi postale skuznate, pa je jočič šo z hiže. Težka je bila pot h gospodi, samo ka njemi je mati zapovedala, on je pa mogeo bogati.

Gospod je bio do srca genjeni, gda njemi je mali grešnik pravo, ka je včino, pa njemi je velo z lepimi rečmi: „Samo nesi te rožice svojoj materi, pa odzdaj več ne jemli nikaj takšega, ka je nej tvoje. Bodi pošteni, pa se boj Boga tüdi te, gda je neba z oblaki pokrita, potom zrastejo tebi pa tvojoj materi najlepše rože.“

Z veseliñ srcóm je šo Mirko nazaj k svojoj materi,

v desnoj roki je neseo rožice, v levoji pa zlati penez, šteroga njemi je dao gospod.

Od toga časa se je mati nej več tožila, ka na nje-noj poti nega rož. Gospod je postao njeni dobrotnik. Mirko njoj je pa z lepim, zglednim življenjom troso cvetje na pot življenja. »Kk.«

Marijine sedmére nebeske radosti.

Marijine zemelske sedmére radosti poznate, Frančiškansko čislo je ž njih spleteno. Najdete je popisane v knigi »Hodi k oltárskomi Svestvi. «Od nebeskih sedmérih radosti Bl. D. Marije je malošto slišao. Pa na veliko tolažbo so dūšam, štere si na nje mislijo. Nakrátci je v sledečih vrstah popišemo.

Kenterbōrski sv. Tomaž je vaju bio vsaki den moliti sedem Zdravimarj na čast sedmérij zemelskij radosti Bl. Device Marije. V toj pobožnosti ga je ednok pohodila Prečista Devica i njemi pravila: »Tomaž, tá tvoja pobožnost mi je jako prijetna; ali zakaj se spominjaš ti samo z tistih radost, štere sem jaz na zemli vživala? Odehmao misli tüdi na tiste, štere jaz zdaj v nebésah vživam; da tistoga, ki te oboje časti, bom jaz tolažila, razveseljavalá i ga na smrtno vüro mojemi Sini predstavila.« Tomaža so té reči nebeske matere z nepopisnim blaženstvom napunile, v šterom je spregovoro: »Moja najslajša mati, pa morem jaz to včiniti, da ne vem, štere so té radosti?« Prečista Devica Marija njemi je odgovorila, da on sledečoj vsakoj radosti na čast naj moli edno Zdravomarijo:

Veseli se ona v nébi:

1) ar jo presveto Trojstvo više vsega stvorjenja časti;

2) ar jo njéno devištvo nad vse angele i svetnike postavi;

3) ar velika svetlost njene dike celo nebo presveti;

4) ar jo vsi zveličani za mater Božo častijo;

5) ar njoj njeni Sin vse da, česa ga prosi;

6) zavolo tistih milošč, štere je ona na zemli dobila i zavolo tiste dike, štera je v nébi njenim slugom pripravljena;

7) zavolo njene sláve, štera de do sodnega dneva rasla.

To so sedmére nebeske radosti Bl. D. Marije. Svetniki so radi na njé mislili i se z obilnimi miloščami po njih napunili. Sv. Tomaž sam je je popisao i priporačao v pesmi »Gaudé, flore Virginali (Radüj se z deviškim cvetom.) Sveta Katarina bolanjška, od križa zváni blaženi Frančišek, sveti Ranulf, blaženi Jožef Herman i drügi so se radi müdili pri toj pobožnosti. V življenji toga zadnjega je sama Bl. D. Marija opet pokazala, kak drága njej je ta pobožnost. Blaženi Jožef Herman je bio redovnik z reda premonstratenskoga.

Tei nosijo belo obleko i modri pas. V Szombathely-i tüdi so. Za časa toga svetnika je jako grešna navada bila razširjena. Cerkvi so gortrgali i oropávali. Redovnicje, naj svojo cerkev oskrunjenja rešijo, jo dajo čuvati. Dužnost čuvarstva je prišla tüdi na Jožef Hermana. V toj skrbi je pa on ne molo, kak dozdej, na čast Marijinoj sedméroj radosti. I nebeska mati se njemi je po toj zamüdi prikazala, ali ne v mladostnoj lepoti, kak navadno, nego v podobi od starosti vugnjenoj i s grbami pokritoj. Svetnik se je podstopo jo ponizno pitati, zakaj je zdaj tak starovična? Za odgovor je sledeče reči dobo: »Za tvojo volo sem ostarela; kje je pa ostalo spominanje na moje radosti, kje so tvoje zdravemarje, kje vaje tvoje pobožnosti? Ali ne opüsti vendar moje službe z izgovo-

rom, praj, samostan moram čuvati, ár sem jaz najbolša čuvarka. «

Na té reči nebeske matere se je svetnik jako potolažo, ar je spoznal ž njih, kak njoj je ljübljeno, če čas-

Marija z veseljom varje svojega Jezuška.

timo njene radosti, pa se je začeo ž njih znova vrelo i pobožno spominati.

Sv. Peter amijanski pripovedáva od ednoga redovnika, ka je vseli pozdravo Devico Marijo ž njenimi ra-

dostmi, kda je mimo njenoga oltára šo. Té pozdrav se je nateliko povido dobroj nebeskoj materi, ka njemi je ednok odgovorila: »Ti mi radost naznanjaš, i ti se napuni ž njov.«

Ne bi, dragi krščeniki, vole meli, to lepo, Mariji tak prijetno pobožnost oprávlati? Jaz bi vam eden lehek način povedao, kak bi jo mogli lepo zvršávati. Té način stoji v tom, ka 14 oseb ednoga spola vküp stopi i vsaki zmoli na den edno Zdravomarijo na čast tistoj radosti Marijinoj, štera na njega spadne. Vsaki mesec bi si pa premenili té radosti po vrsti. Ki je prvo meo, bi dobo zadnjo, ki zadnjo bi dobo trinajsto i tak dale. Če bi se jih dosta najšlo, ki bi to češčenje radi opravlali, bi primerne cedilce dáo na štampati

Vsakoj radosti na čast bi se še na leto ednok tüdi sprejelo sveto obhajilo. Prvoj, trnajsetoj i štirinajsetoj radosti na čast januara 6-ga, na Treh-Kralovo, kda je Marija radostno Jezušeka trem sveti možom pokazala, družgoj radosti februára i tak dale vsaki mesec ednoj. Voditel bi razdelo, kda šteroj. Jako lepo bi to bilo. Zglasite se, če ščete to pobožnost opravlati, pri našem vredništvu. Marija sedmére radosti naj nas razveseli v teh žalostnih časah. (Po knigi Viljem Fabra: Alles für Jezus.)

Zdrava bodi Marija!

Na Francoskom poleg morja je živo eden ribič s svojov ženov pa z šesterov decov. Bili so sirmacje; ž njimi je prebivala stiska pa glad. V ednoj malo, z trstjom pokritoj kuči so se držali, hranili pa z morskimi ribami. Či se njim je v mrežo kaj zgrabilo, so jeli, či je pa bio preveliki viher, pa je ribiti nej bilo mogoče, te so pa stradali.

Najstarejšemi sinovi se je znevidlo to bridko živ-

lenje pa je vzeo slovo od domače hiže; ovi so pa ostali doma.

Časi so se minjavali, ribičovo tužno življenje je pa ostalo zmirom ednako. Eden večer je nastao strašen viher na morji. Že tri dni je nej mogeo nikaj rib zgrabiti, pa je tak njegova družina že tūdi tri dni nej jela nikaj. Deca, štero je glad jako mantrao, so materi na veliko žalost kričala: »Mogli bomo mreti, draga mati!« — zatem se je čūlo, kak či bi od vihera odmevalo: »Mogli bote mreti, od lakote!«

Nato je stopo v kučo eden potnik pa je proso prenočišče. Bio je to lepo oblečeni mladenec. Ženska njemi je rada dala prenočišče, zato ka njoj je obečo, ka plača. Gda je potnik odišeo počivat, so tiho postala tūdi deca pa so zaspala. Samo ženska je nej spala, nego je molila k blaženoj Devici Mariji, naj bi se zglednola na nje, pa naj ne bi dopūstila, ka bi od lakote mogli mreti.

Kak je tak molila, so se samo ednok odprle dveri pa je stopo v kučo ribič. Bio je moker od temena do poplatov — pa je nej prineso nikaj rib. Obimno je svojo ženo pa njoj je s skuznatimi očmi pravo, ka se je tri dni pa tri noči trūdio na morji, či bi mogeo kaj zgrabiti, pa je bormeč nej zgrado nikaj. Zatem je pogledno spavajočo deco, pa gda je vido, kak je je glad zmantrao, je v dvojnost spadno pa etak skričao: »Vej či me Bog ne pomore, — me pomore vrag!«

Ženo je obišeo škrab na te reči, je šla bliže k moževi, pa ga začnola tolažiti, naj se rekši njkaj ne čemerī, vej zajtra dobijo malo penez. Zatem njemi je pokazala, ka je ednoga potnika vzela na prenočišče, pa njoj je obečo, ka plača.

Ribič je šo bliže k tūhinci, ga je dobro pogledno pa je te šo počivat. Sen njemi je pa nej prišeo na oči. Koli polnoči je stano pa je vzeo dugi nož v roke pa je šo k potniki.

Potnik je sladko spao.

Gda je ribič vido njegove lepe prstane, zlato vüro pa drago verižico, si je začno misliti, ka v žepi gotovo ma dosta penez, pa kak dobro bi bilo, či bi tej penezi postali njegovi, ka njemi te deca ne bi duže gladila. Pogledno je deco, pa je zatem tembole stiskavao nož v roki... Poklekno je k potniki...

Tridnevni viher je henjao, pa je bleđi mesec posveto skoz okna v kučo... Ribič je iskao potnikovo srce... cilao je, kam bi smekno...

Mladenec sladko spi, ma lepe senje. Sirmak si niti ne misli, ka se okoli njega godi: či je smrt tak blüzi. Lica drži na smeh — ribič zdigavle nož, ka bi smekno... Mladenec se začne gibati, njegove vüstnice šepečejo ete reči: »Zdrava bodi Marija!«

Kak či bi strela vdarila, se je prestrašo ribič, je nož z rok djao pa je šo v postel.

Vse je tiho... Vsi spijo... samo ribič ne more zaspati, — niti zdaj nej. Stano je znova, je segno po nož — pa je pali šteo moriti. Mladenec je pa molo dale. Senja se njemi, ka je v cerkvi pa moli: »Sveta Marija, mati Boža...« pa je s tem znova zadržao ribiča, ka ga je nej vmoro.

Ešče tretjokrat je šo k njemi pa je zdigno nož. — »Zdaj ali pa nigdar!« si je mislo v sebi. Že je zasükno nož, šče samo edna minota... Mladenec je pa v tom megnjenji pali začno moliti: »Moli za nas grešnike, zdaj i vu vüri naše smrti!« Ribič se je prestrašo, njemi je nož z rok spadno, pa je s trepetanjom šo v postel.

Zajtra, gda se je mladenec prebüdo, je šo k ribiči pa njemi je pravo: »Hvala lepa za prenočišče! Povej mi, dragi človek, ka sam dužen; z drage vole rad plačam!«

»Nikaj si nej dužen! — je odgovoro ribič — idi v božem imeni!«

»Zakaj? Te pa ti ščeš pregnati s svoje hiže tvoje

lastno dete? Oča moj! jaz sam vaš sin* — je odgovoro s skuznatimi očmi. »Vidite, jaz sam več let v tujini delao pa sam si spravo telko penez, ka zdaj lejko za srečne včinim svoje roditele i bratjo. Vidite, dragi moj oča i mati, roke mam žülave od težkoga dela; moje srce je pa ostalo Marijino, štero sam vsigdar proso, naj vzeme v obrambo vas pa mene, pa naj me pripela nazaj v očinsko hižo, pa naj nas včini vse za srečne. Poglednite! to je moja zlata vūra, prstani, penezi, to vse sam pri-neso vam, dragi moji roditeli i bratja. Vzemite to, jaz vam z srca rad dam, pa naj nas prečista blažena De-vice tūdi nadale pomaga, pa naj nas občuva vsega hü-doga!«

Mladenec je spadno svojoj materi v naročje, so se njemi od vsega veselje zaskuzile oči, pa je küšüvao roko materi.

„Vk.“

POZDRAVLENA O CERKVICIA!

Pod čarnim logom törjanskim
Blišči se novi boži kram,
Vu njem kralüje Mati, Sin,
Marija ino Jezus sam.

Pred vratmi dvignimo pogled
Na knigo krala hižnoga,
Ki zóve nas in pravi nam:
»Jaz krúh sam žitka večnoga.«

O srečna fara törjanska,
Ki krala imaš takšega!
Ne žeje, niti glada düš,
Trpeti ne smeš nikšega.

Si žalosten, o starček siv,
Ar smrtna misel tere te?
Poklekni tam pred Jezusa,
Naj vzeme k sebi v nebo te.

Očetje ino matere,
Ki jočete, zdihujete
Za sinom tam med kruglami, ...
Tolažbo v cerkvi iščite.

Je sabla že posekala
Ti, žena moža dragoga?
Podaj se v cerkev k ženini,
Ki krüh je žitka večnoga.

Vsi dečki ino deklice,
Z veseljom v cerkev hodite,
Tam Jezus in Marija sta,
Pri njima srečo iščite.

O pridi, pridi srečen den,
Gda stopim jaz pred tvoj oltar!
Tedaj se spunijo žele,
Gda k Bogi zdignem prvi dar.

R. J.

Jezus v najsvetejšem oltarskom Svestvi i Bl. Devica Marija.

Jezuša mamó po Mariji. Brez njé ga nega. Dober Bog je tak zravnáo, naj ne ga odküpljenja brez Marijino-ga privoljenja. Če ona ne privoli, ka šče Sina Božega mati postati, ne ga rešenja. Bog je tak zravnáo. Zato je čakáo na njeni odgovor njegov poslanec, Gabriel nad-

angeo. I samo te, kda je ona spregovorila „*Glej! službenica Gospodova, naj mi bode poleg reči tvoje*“ (Luk. I. 38.) se je pusto Sin Boži v njeno presveto utrobo i začeo v njej rasti kak človek.

I v najsvetejšem oltarskom Svestvi što je nazoči? Jezus. Tisti Jezuš, šteromi je Marija dala telo i krv. Na dühovnikove reči se spremeni krüh ino vino v ravno tisto telo i krv, štero je raslo v Marijinoj utrobi ž njéne presvete krvi.

Jé zato Jezus v oltarskom svestvi brez Marije? Ne. Ne ga i ne more biti. Ne mogoče je to, da bi dete ne bilo materino, ne mogoče je zato, da bi Jezus ne bio Marijin, ne mogoče je zato, da ne bi Marijinoga Jezuša zavživala ti dūšica, kda se prečistiš. Marijin Jezus je sv. hoštija. Brez njé ne bi je meli. Brez nje ne bi Jezus naš bio. Brez materé ne ga deteta. Da pa mámo Jezuša, koga vživamo, ki nas krepí i tolaži, nam čisti dūše, nam odpira večno veselje i nas čuva večnoga skvarjenja, zato dajmo hvalo Mariji, po koj ga mamó. Bodimo njéni. Njena čista krv pride v našo dūšo po njenom Jezuší, bodimo zato čisti. Lilijsko življenje pelajmo. Ne segregajmo si krvi z žganicov na nečistost. Vzemimo vse moč Jezušove božanske krvi, štero je dobo on od deviške Marijine krvi. Ta krv naj nas čiste obdrži. To prosimo pri sv. obhajilah. To mislimo i želemo, v tom dūhi živimo.

Karmelska Mati boža pa dojenčki.

To zgodbico je objavo list »El Monte Karmelo.« Napisao jo je z zahvalnosti do nebeske Matere eden deček z španske vesnice Sarria, šteri deček je bio zvesti častivec Marije Škapulerske.

Ġda sam bio štiri mesece star, me je obiskao jako nevaren beteg. Moji roditelje so pozvali k meni imenitnoga zdravnika. Moj beteg se je od dneva do dneva bole hūjšao. Nazadnje so že zdravnicje zgūbili vse vūpanje. Ġda me je zemelska pomoč zapūstila, so se moj oča, ki so bili veren častivec Karmelske Matere bože, obrnoli k Mariji s celim zavūpanjom. Vzeli so me na roke, me držali prti Devici Mariji pa etak pravili: »Draga nebeska Mati, ti si mi podelila to detece, zdaj ti je dam nazaj v veseljom!« Nato so se začnole skuziti oči obema roditeloma, samo ka so te skuze nej bile bridke, nego so kazale, ka sta roditela samovolno prinesla tak veliko ųrtev.

Po tom junaškom djanji so me položili nazaj v zibel. Globoko sam si zdejno, gda so me doli djali. Roditelje so mislili, ka sam zdaj zdejno zadnjikrat. Ali kak so me gledali, gda sam na nekelko minot odpro oči, pa sam zdigno roke, ka bi stanjūvao. Ravno te je stopo v sobo zdravnik, pa je nej šteų vervati svojim očem, gda je vido, ka se jaz tak živo giblem. Nekelko časa je stao tiho, pa je reči nej spregovoro. Zatem je pa pitao očo, komi naj pripišūje, ka se je moj beteg tak hitro na dobro obrno? Prle kak bi oča mogli spregovoriti, so mati potegnoli sveti škapuler vų od moje robače pa so kazali na steno na podobo Karmelske Matere Bože. Zdravnik je šo od hiže, nej ka bų kaj povedao na to. Od čūdovitne, zdravilne moči Nebeske Device pa šče dnesden pripovedavle vsaki njeni zvesti častivec v toj vesi. Blažena naj bo na vse veke!

Cerkvene novice. — Raznotere reči.

Sprejemanje v tretji réd. Sprejeto je vu v Črensovcih stoječo podržnice tretjega reda sv. Frančiška 28 oseb, en dečko, 7 moškov, 6 deklin i 14 žensk. V podržnico je dozdej sprejetih 462.

Navuk za tretji réd je bio 1-ga Januara. Vsebina njegova je tá: »Zahvalni bodite« (Kol. III. 15.) nam zapovedáva G. Bog. Na konci leta staroga i na pragi novoga nam nalehci skipi iz srca dužna zahvalnost. Če drügo nikaj ne bi nam pred oči sililo, kak samo ta edna milošča, ka mámo še čas, da se zveličamo, bi nas moglo že na to najglobšo zahvalnost nadignoti. Pa milijoni i milijon drüghih dobrot smo tüdi prijéli v pretečenom leti, za štere moremo z sklenjenimi rokami hvalo skažüvati. Zaistino? Za preminolo leto bi hvalo davali, v šterom je steklo več človeče krvi, kak inda v 200 letnih bojah, v šterom je nevol i težav žmécava do tal vugnola milijone, kak nigdar še predtem ne? Pa li moremo hvalo dati, hvalo z dvojnim srcom, ar so se dobrote Božjo v njem podvojile. Dober Bog ma naime dve roki i v obema dare. V ednoj prijetne, v drügoj nam neprijetne. I pri Njem je tak, ka za eden neprijéten dár sto prijétnih drži v drügoj roki. Ve poznate njegovo obečanje, štero ponüja stokrat teliko plačila, če se v čem zatajimo. Preminolo leto je pa rodilo, naklalo v Božjo levico nešteto težo križov, neprijétnih darov, neštetokrat so zato v njegovoj roki povekšani tak nam prijétni dari tüdi, za štere smo dužni zahvalni biti. Veliki dar veliko zahvalnost térja, z ljübézni dani, ljübezni puno. Boži dári so pa vsi takši.

Dužni smo zahvalni biti, nas vči g. Jezus Kristus z svojimi rečmi i z svojim djanjom. Čtemo od njega v svetom pismi, ka je molo: »Oča hvalo ti dam.« (Mat. XI. 25.) Znamo, ka je zahtevao, naj ljüdjé »hvalijo očo nebeskoga«

(Mat. V. 16.) I kda je zvráčo deset gobavcov, pa bi samo eden prišo nazaj hvalodavat, se je nad tov nezahvalnost-jov razdreselilo njegovo Srcé i očitajoč jo, je pravo: »Ali jih ne bilo deset očišćenih? Kje je pa ovih devet? Se nieden ne najšeo, ki bi se vrno i Bogi hvalo dao, kak samo te tūjinec? (Luk. XVII. 17—18.)

Če smo pa dužni Gosposi hvalo davati, pitanje je, za kakše dare smo dužni? Odgovorim z rečmi sv. pisma. „Hvalim te, Gospod Bog Israelov, ka si me kaštigao i rešo.“ (Tob. XI. 17.) Sveti Tobijaš je molo tak. Bog njemi je njegovo ljübezen do bližnjega, zavolo štere je vso svoje imanje zgübo i večkrat prišo še v šmrtno nevarnost, kda je mrtve pokápaó i siromakom pomágaó, pravim, Bog njemi je to ljübézen stem plačao, da njemi je vzeo pogled očíh. Za svojo oslepljenost je davao Bogi hvalo. Ne li, ka je čüdno tá zahvalnost? Pa ešče bole čüdno vam povem. Kda je Jezusov dober prijateo, sv. Lazar mro, se je Jezus milo zajokao za njega. I stemi suznimi očmi se je pri njegovom grobi v nebo zgledno pa molo: »Oča, hvalo ti dam, da si me uslišao« (Jan. XI. 41.) Hvalo je dao Oči, ka je mro njegov prijatel. Ne istina, ešče, bole čüdna hvala. Pa jé še od té čüdnejša. Dávaó jo je pa te sam Gospod Jezus Kristus, te, tisto noč, kda so njemi križ tesali, cveke kovali, trnjav venec pleli, te, kda je celi pek-el dol z lanca püščen, ka bi nahujskao ves Jeruzalem, naj dela strahovite grozovitosti ž njim, z tem Pravičnim, te, v tom časi je vzeo krüh i je hvalo dao.« (Luk. XXII. 19.) Hvalo je dao, ka je prišla vüra njegovoga trpljenja i njegove britke smrte, šteroj v spomin bo té krüh v njegovo telo spremenjen: „To je moje telo, štero bo za vas darüvano.“ (Luk. XXII. 19.)

Razumite to čüdno hvalo? Ki z vere žive, jo razmi. Z vere pa pravični žive. „Moj pravičen z vere živé“ (Rim. I. 17.) Té zarazmi, ka je trpljenje boži dar, po šterom stotera lepota pride na düšo na zemlji i dika v nébi. To

je genolo Tobija na hvalodávanje za slopoto, to Jezuša, za smrt Lazarovo i svojo. Trpljenje správi čisto ljúbézen v dúšo. Čem vekša je tá, tem več de mela ona neskončno lepoga Boga. Če bi se cerkev na zlat obrnola i bi smeo vsaki teliko ž njega si zagrabiti, keliko bi njemi v roke šlo, jeli, ka bi ga tisti dobo največ, šteri bi najvekšo prgiščo meo? Dúšo pa trpljenje raztégne, razžene, i zato z neskončane lepote i nedopovedljive dike Boga si tem več more ošepnoti zasé, kem več prestala je. To je zrok, zakaj so svetniki hvalili Boga zo trpljenje i je prosili od njega. Té düh je živo v sv. Magdaleni Paciškoj, kda je molila: »Trpeti, Gospod, ne vmreti.« Trpljenje nezmerno dúšo olepša. Trpljenje nezmerno diko nebesko povekša. Jezušove svete rane se v nebi od jezero sunc bole svetijo. Ne bi pa meo té dike, če ne bi trpo. Zato je pa prišo z blaženoga krila Oče na zemlo, da bi si tū odeo obleko trpljenja, štere je v nébi ne meo, kak je pravila sv. Magdalena Paciška že dúšo pūščajoča. To je zrok, zakaj moremo i za lanskoga leta težave podvojeno hvalo dati Bogi. Boj je rodio teliko ljúbézni, požrtvovalnosti, potrpežljivosti i drūgi jakost, kak predtem stotine ne. Inda z lancom ne smo mogli moške pod Marijin plašč spraviti, zdaj pa, ka se je smrt oglasila, v čuporah so pribežali i srčno prosili: Vzemite mené tūdi med Marijino deco. Hvalimo, hvalimo Boga za to veliko zmago.

Vojak je dobo odlikovanje za vitéštvo. Pride z svetinjov pred Marijino podo. I kaj včini tū? Svetinjo dolvzeme z svojih prs i jo položi pred Marijine noge. Spozna, da je ne njegova bila tista batrivnost, štero je kazao, nego ona njemi jo je posodila. Hvalimo Boga za te požrtvovalni düh.

Pa je obleklo, pohodilo, podarilo vračilo kda Jezuša teliko dūš, kak v tom bojnom časi? Ne vete, kaj de pravo on na zadnji den tem zvoljenim? Té reči: „*Pridite, blagoslovljeni mojega Očé! posedite kralestvo od začetka sveta*

vam pripravljeno. Lačen sem bio in ste mi dali jesti; žejen sem bio i ste mi dali piti; tujinec sem bio i ste me pod streho vzeli; nagi sem bio i ste me obiskali; v vozi sem bio i ste k meni prišli... Zaistino vam povem, kaj ste učinoli šteromi teh mojih najmenjših bratov, meni ste učinoli. (Mati XXV. 34—40.)

Sto no stojezeri ranjeni, neštete sirote, ubogi milijoni trpinov človeških so smilenost dobili lansko leto, štero je Jezuš kak njemi samomi skazano gledao v tom preminolom bojnem leti. Srca so se odprla, prosti i gospoda so dvorili ubogomi ranjemi, ár so v njem gledal samoga Jezuša. Srca so se odprla i roke na darovitnost vtégnole. Milijoni so dani v dar smilenosti. Oh kakše veselje je melo smileno Srce Jezušovo nad tov smilenostjov. Hvala njemi zato naj bo za leto bojnsko. Ka pa molitvi? Je molo kda svet teliko, kak zdaj, se je ponižüvao pred Bogom, kak zdaj? Hvala zato naj bo Bogi za dar trpljenja. Pa ste vidili ranjence trpeti? Ste ne slišali, kak so prišli domači je obiškávat i ti ranjeni ne so je spoznali, ar so pogled v boji zgübili, ne so njim roke ponüdili, ar jo je šrapnela odtrgala, ne se je mogla drobna dečica k nogam očinim spraviti, ar je je zgübo na krvávom bojišči, pa li, pa li ne so mrmrali, ne se tožili na bolečine, edna tiha skuzica, to je bilo vse, kaj so povedali. I tá je to povedala, ka se je Jezušova potrpljivost zoselila v njé, za štero smo dužni veliko, jáko veliko hvalo dati Bogi. Pa čeravno je tú pa tam štera žena zablodila, najvejša večina je verna, poštena, pobožna ostala i pela življenje moško v ženskom teli, močna je v düši, kak mož v boji i bráni doma čast Jezušovo, kak on na bojišči domovinsko. O, dajmo za té dár i drüge nešteta dare, štere je strahovita bojna porodila Bogi hvalo, kak nam apoštol veli „*Za vse v imeni našega Gospoda Jezuša Kristuša.*“ (Eph. V. 20.)

I té rečimo nam naznanijo tüdi način, kak naj damo

hvalo: »V Jezušu Kristušu, Gospodi našem.« On nam naj bode hvala. Jezuš, ki je v oltarskom svestvi, je naša hvala. Oltarsko svestvo je vedno hvalodávanje. Zato se grčki veli: euharistija, to je hvalodavanje. I to je ta najpopolnejša hvala. Boga damo Bogi. Oltár de naša zemla, kje mo prebivali, če mo z Jezušom hvalo dávali. V njegovo Srcé püsti korenjé naša düša i postáne svéta, kak je zemlja, iz štere rasla bo. Zato pa li Jezušu darüjmo v zahvalo. Na njega gledajmo i mislimo, kda to lepo slovensko navado držimo, ka pri vsakom prijetom dobrom deli právimo: Hvala Bogi. Pa tüdi zdehnimo večkrat: »Jezušek, ki si tü v oltáru, ti si moja hvala,« ali »Oča večni, za dobrote nam skázane, vzemi v zahvalo Jezušu mojega.« On je naime tvoj tüdi, ne samo dühovnikov. Tvoj deo je, ti máš juš do njega. Odpovedati ti ga nišče ne more, če nesi v smrtnom grehi, kaj pa dühovnik spozna. Svojega Jezušu darüj zato v zahvalo. Kak milo je mislite Dete Božje na Marijinih naročjah i praviti: Tvojega Sineka darüjem, mati, po tebi v zahvalo Večnomi Oči.

Zahvalnost je najlepša prošnja. Jezuš je naznano sv. Katarini Sienskoj, ka zahvalne düše reši mlačnosti, — sv. Magdaleni Paciškoj pa, ka je z brezmejnimi dári osiple. Bodimo zato za prijetne i neprijetne dare zahvalni, vse nam da Bog iz ljubézni.

Blagoslávlanje törjanske cérkvi se je vršilo na den sv. Štefana mantrnika. Blagoslovo jo je Strausz Florijan, častni kanonik, esperes lendavskoga okraja z pomočjov dühovnikov iz sosednih fár. Sveto mešo je tüdi on slüžo v tistoj obleki, štero je z svojimi rokami napravila hči premilostivnoga patrona, grofa Zichy Augustina, veleposestnika beltinskoga, pred svojov smrtjov, štero je láni sprejela v slüžbi pri ranjencah. Premilostivna grofovskaja familija je cela nazoči bila pri blagoslávlanji z slüžbeniki i nünami vréd. Predsednice Marijine deklíške družbe je tüdi dála sem pripelati. Pred sv. mešov je v precesiji prenešeno naj-

svetejše oltarsko Žvestvo v novo cérkev iz štáre. Po meši je predgso domači plebanoš. Predga njegova je više objávljeno. Srčno prosimo, naj se Dev. Marija prav časti v toj cérkvi i mili Jezuš ma veliko veselje nad pobožnostjov tórjánskih fárnikov.

Povrnjenje. *Mathev*, nadškov staroverski se je z svojimi petimi púšpeki vred povrno na angležkom v katoličansko matercerkev. V petih letah se je 86 protestanskih dúhovnikov povrnolo v katoličansko matercerkev na angležkom, iz med šterih je 15 katoličanskih dúhovnikov postalo.

Samomor v cérkev. V Rimi v cerkvi sv. Petra se je eden vojak moro. Cérkev je zavolo oskrunjenja zaprta i znova posvečena.

Trnje med rožami.

Med tjeđnom je veselo viditi, kak deca túdi od 6—7 naprej že delajo. Po nedelah in svétkih je pa vse nači. Deca teh let skoro nikaj ne hodijo k meši. Deklice ešče kaj hodijo, nego dečkeci pa malo malošteri. Po drugih farah na Dolenjskom ešče li kaj bole, nego v Tórjanskoj fari je tak nikak v navado prišlo, ka dokeč je dete malo, ka je mama žene s sebov, ide večkrat k meši, gda pa pride v 7—8 leto, te tak do 14—15 leta je samo te pri meši, gda ide k spovedi in či na sveto noč, gda bi včasi bole bilo, či bi doma spalo.

Mnogi starišje pravijo, ka dečak ali deklica more doma biti, ka pazi, ka pase ali kaj drugoga dela. Či je resan potrebno, ka morejo doma paziti ali pasti, to je dober vzrok, in Bog ne bo terjao od vas računa, zakaj ste ne svoje dece k meši pošilali, zato ka Bog nikaj nemogočega ne zapovedavle. (Ali to túdi po vrstah more iti, ednok da eden, drúgoč drúgi doma. — Vrednik.)

Drugi pa pravijo: Ja, vej naši majo čas iti, samo ka nemajo obleča. Zakaj ga nemajo? Ga li nikak pa nikak ne morete kúpiti? Vej takšoj deci ne trbe mandžetlinov, svilnoga štofa, žamatnoga krščaka in obleke z

dragoga kangara, ne trbe svilnoga robca deklici, ne z otlasa janke, vunatnoga reklina in žutih punčolov. Kūpite njim kak najfalejše, samo da bo dostojno in čisto za cerkev. Poleti lahko idejo bosí, po zimi že pa itak majo črevle za školo.

Ništerna mati ne more kūpiti obleča mlajšoj deci za svetek, ár jo njena hči, ki je že velka dekla, preveč dosti košta. Vsaki teden njoj trbe novi robec, vsaki mesec novi reklin, vsake vekše svetke novo janko in ešče kaj drugoga, to pa dosti pride.

Mati moja, vi te davali dvoji račun od svoje dece. Ednoga zato, ka starešoj deci preveč obleča kūpūjete, drugoga pa zato, ka mlajšoj deci nikšega ne kūpíte, ka bi mogla k sv. meši.

Je pa li musaj deci iti k meši? Či je li mogoče, deca morejo iti tak k meši kak stareši, od 7-ga leta mal in to vsako nedelo pa tūdi svetke. Zato pa deco navčíte, ka či ne bi šteli iti k meši, majo greh. Dokeč so deca ne tak pametna, ka bi se sami znali dobro obnašati v cerkvi, naj idejo s stariši ali z drugimi starešimi.

Zdaj pa poglejmo, ka delajo doma deca, gda drugi odidejo k meši. Po zimi se zbirajo po štalah in po drugih toplih krajih. Tam se kartajo, kunejo, se vlačijo itd. Poleti pa ešče slabše. Hodijo od potoka do potoka, se bijejo, delajo kvar na njivah, na travi, kradnejo sadje in drugo, norca se delajo z drugih itd. Zdaj vidíte, kelko lagojega napravijo, in velko dobroga zgūbijo, či ne idejo k meši. Vsa odgovornost pred Bogom in pred lūdmí spadne na stariše.

* * *

Mladi lūdje se radi goriščejo, se radi srečavlejo, se smejejo in pogovarjajo. Toga njim nišče ne brani, dokeč je vse tak v redi, ka jih ne bi bilo sram ne pred stariši, ne pred drugimi, či bi jih vidili ali čūli.

Pri nas na dolenjском je pa že tak nikak v navado

prišlo, ka si mladina med sebov ne pogovarja slovenski, nego vogrski, da jih tak ne bi starišje razmeli. Ali pa morebiti tüdi mislijo, ka se stem bole dopadnejö pajdaši ali pajdašici, slovenski je rekši preveč po domačem, naj gučijö stari po slovenski. (To je tüpatam jako redki pripetláj. V veliköj poznánöj krajini smo toga še ne opazili. — Vrednik.)

Namesto, da bi se pozdravljali lepo kak inda: »Hvalen bodi Jezus Kristus,« pravijö: »Jö napot!« in gizdavo dale idejo, rekši jaz nikaj znam. Tüdi med šolskov mladinov se žalibog vidi te moderni düh.

Vse to se mi je prle čüdno vidilo, nego eden dečkeč mi je razložö vse, zakaj je namreč mlade lüdi tak nikak sram slovenski gučati, gda mi je pravo, ka njihov g. vučitel večkrat pravijö v školi deci, naj ne gučijö slovenski, ka je to *jako grdi jezik!* (To skoro ne bi vervali. Vsaki jezik ma v sebi lepöto, ešče ciganski, ma jo zato lepo doneči slovenski tüdi. Zato, če tisti vučitel zna slovenski, je to ne mogeo praviti, če pa ne ve, tem bole ne, ár sodbe ne morem povedati nad tistö rečjov, štere ne poznám. Dete je ne moglo svojega vučitela dobro zarazumeti. — Vrednik.) Bog moj, kam smo prišli!...

Tüdi pri tom morejö stariši pomagati. Morete njim zbüditi lübezen do sladkoga materinoga jezika, ár štero dete materin jezik zaničüje, tistö že samo za toga volo svojo mater ne poštüje. (Dobro se je navčiti vogrski, ali najraj moremo gučati po svojem maternom jeziki. — Vrednik.)

Opazovalec.

G. Bistrice 1 k., Žalig Anton domob. 20. pp. 10 K., Raj Štefan z G. Bistrice 3 K. 50 fil., Bauman Franc z Martjanec 10 k., Čahuk Aleksandra žena z Martjanec 2 k., N. N. od telefonskoga oddelka 3 k., Salaj Verona z Črensovec 2 k., Golinar Lovrenc i žena z Črensovec 4 K., N. N. četovodja 60 kor., Prša Št. četovodja 20. domb. pp. nabrao 2 k., Vogrinčič Jožef z Palmertona 3 k., Prša Treza z Žižkov 2 k., N. N. z Dokležovja 5 k., Kolenko Ivan z Črensovec 20 k., Kolenko Franc z Črensovec 20 k. Z beltinske fare: Škafar Mihál 5 k., Maučec Irma 3 k., Balazic Marija 1 k., Kociper Agata 1 k., N. N. 4 k., Tretjiređ črensovski za l. 1915-o 50 k., Klekl Jožef z Črensovec 100 k. **Vkup 3043 kor. 58 fil.**

POTROŠI.

Ostalo duga lani 186 k. 58 fil., Meša za edno dobrotnico na njeno prošnjo 1 k., vpisalna kniga 10 k., dača l. 1914-ga 32 k. 02 fil.; pametiva l. 1914-ga 2 k. 80 fil., Marič Janoši z duga 100 kor. (slednja rata); interes i šume za dug v cerkveno hranilnico v Szombathely 1079 k. 12 fil., za cepike i delavcam 68 k. 96 fil., pametiva za leto 1915-o 6 k. 92 fil., en šparavec 80 fil., foringa i razine poštnine 16 k. 20 fil. **Vkup: 1505 kor. 40 fil.**

RAČUN.

Dohodkov	3043 kor. 58 fil.
Stroškov	1505 „ 40 „
Ostalo čistoga na leto 1916-o	1538 kor. 18 fil.

Duga pa je v hranilnici 8000 koron, štera šuma se plača popolnoma za devet let z 1079 k. 12 fil. letnov ratnov plačov. Vsem darovnikom naj plača obilno dare sv. Družina: Jezus, Marija, Jožef i naj milostno sprejme tudi moje molitvi i svete meše, štere opravljam za njé.

Klekl Jožef
vp. plebanoš.

**Na samostan svéte Družine ste nabrale Vučak
Marija i Lük Marija té dáre:**

Z Vadarec: Láposy Jožef 4 K., Récek Jüri 2 K., Láposy Alojz 1 K., Láposy Ana 1 K., Kovač Fána 1 K., Tenácek Marija 1 K., Tenácek Janoš 1 K., Tenácek Matjaš 1 K., Tenácek Marija 1 K., Tenácek Alojz 1 K., Tenácek Marija 1 K., Tenácek Roza 1 K., Žilavec Mihál 20 fil., Lük Jožef 50 fil., Žilavec Alojz 60 fil., Kosednar Roza 40 fil., Žilevec Rudolf 4 kor., Kosednar Maria 50 fil., Kovač Ana 20 fil., Sárkán Matjaš 60 fil., Sakovič Jožef 40 filerov.

Z Krásič: Vučak Maria 1 K., Vučak Karol 60 fil., Vučak Lajos 50 fil., Hári Marija 1 K., Kosednar Terezia 2 K., Benko Ferenc 1 K., Benko Franciška 1 K., Benko Marija 40 fil., Récek Marija 1 K., Gomboc Jozefa 80 fil., Skodnik Janoš 1 K.

Z Topolovec: Lük Marija 1 K., Gomboc Terezia 1 K., Bagola Lujza 1 K., Vogrinčič Matjaš 1 K., Vogrinčič Marija 1 K., Vogrinčič Terezia 60 fil., Vrečič Ana 60 fil., Bagola Ana 20 fil., Žilavec Marija 50 fil., Žilavec Marija 20 fil.

Z Ropoče: Flegar Lujza 1 K., Čerpnjak Roza 40 fil., Čerpnjak Jožef 20 fil., Sipos Terezia 60 fil., Kosednar Terezia 50 fil.

Z Domajinec: Lük Marija 1 K., Kornhaizer Marija 1 K., Smodiš Ana 1 K., Lük Marija 50 fil., Lük Terezia 60 fil., Škodnik Terezia 60 fil., Škodnik Lujza 40 fil., Škodnik Ana 40 fil., Lük Ana 1 K., Flisar Terezia 40 fil., Škraban Ferenc 40 fil., Benko Janoš 30 fil., Cvörnjek Mihál 40 fil., Škraban Janoš 20 fil., Lülík Marija 30 fil., Sapáč Ana 30 fil., Prásl Marija 20 fil., Kovač Marija 10 fil., Bagola Katarina 40 fil., Fuksove ženske 30 fil., Smodiš Ana 1 K., Lük Janoš 50 fil., Gobec Marija 60 fil., Gobec Jozefa 40 fil. — **Vse vküp: 51 kor. 80 fil.**

Bašša Jožef.

Januara 26-ga po polnoči ob pol edni je vtrgnola smrt nit ednomi mladomi junaki v sombotelskom seminišči na rokaj njegovoga brata, plebanoša bogojanskoga i sestre, nūne križarke, prednice kermedinske bolnišnice. Te junak je bio Bašša Jožef, tretjeletni bogoslovec, ki je pod imenom „Miroslāv“ z vsov navdušenostjov svojega mladoga srca pisao v Marijin List mnogo lepoga.

Pred smrtjov je etak molo: Dobra mati, Dev. Marija, prosí Jezusa, svojega dragoga sina, naj me zvrāči, zato ka sam vama dosta dužen na čast delati, komaj sem 21 let star. Ali, če sta vidva zadovoljniva z mojimi mladimi leti, jaz tūdi, rad merjem, naj bo vajina sv. vola! I mati nebeska je zadovoljna bila ž njegovim lepim življenjom, vtrgnola je dol to rožo, da bi jo presadila v nebeski ogrāček, naj je grešen slap pokvarjenoga sveta ne bi posūhšo.

Za poldrūgo leto bi slūžo svojo prvo mešo, bi bio slovenskomi ljudstvi, štero je zaistino vroče ljūbo, pomočnik i voj v vnogom oglēdi. Vūpanje naše je potrto v njem, ne pa v Bogi. On se odselo, jočemo za njim, a vūpamo se, da ga dobra mati nebeska k sebi v nebo vzeme, kde bo jō proso, da nam pošlje mesto sebe pomočnike za čast Božo.

Pokojni je hodo v bolnišnico ranjencom dvorit; prehlado se je, zvužgala so se njemi plūča i prsna mrena; k tema močnima betegoma je prihājala še srčna slabost i je močnoga junaka v greb vrgla.

V seminišči je sprevedo pokojnoga Pinter Jožef, njegov dūhoven oča, na pokopališči sombotelskom pa Dr. Tauber Aleksānder, ravnatel semenišča v nazočnosti bogoslovcov, profesorov, večih dūhovnikov, ranjenih vojakov, vseh dūhovnikov i redovnikov mesta sombotelskoga. pajdašov pokojnoga zvūn roda, Dr. Horvat Leona zdravnika, gospin Rdečega križa, vnogoga naroda. Drvo so vojāki sprevedili do kolodvora, odket je sprāvljeno v Beltince, kde je poleg oče pokojni zakopani. — Bogoslovci so mesto vencov fundacijō naredili za pokojnoga dūšo, bolnišnica IV. pa, v štero je hode, je poslala 2 venca i darūvala pokojno ga dūši na hasek 50 K. za podporo vojnih sirot i dōvic. V Beltincih je 27-ga bio spreved.

Prosimo čitatele naše, naj za pokojnoga dūšo molijo i darūjejo ništerno sveto obhajilo.

Vredništvo.

*Naročite si Marijin List! Dobi se pri KLEKL JOŽEFI
vpok. plebanoši v Črensovcih. CSERFÖLD, ZALAM.*

*Cena Marijinoga Lista je doma 2 K., v Ameriko 3 K. —
Pošila se za to ceno samo od deset večim naročnikom na
eden naslov skupno.*

**Ki od deset menje Marijinih Listov žele po pošti do-
bivati, naj nam na poravnanje povejšanih poštninskih i
opravniških storškov z dobre vole kakšo podporo pošle
ce je ne siromak.**

*K listi dobijo naročniki brezplačno proti konci leta
kalendár.*

*Naročniki Marijinoga lista májo del v štirijezerih svetih
mešah vsako leto, štere dá služiti sirotinsko deco oskrbláva-
jače „serafínsko društvo.“*

*Za vse pokojne naročnike i živoče širitele Marijinoga
lista se zvüntoga slúži vsako leto 14 svetih meš pri lazaristah.*

VSEBINA.

Marijin List	1
Govor Sakovič Jožefa, türniškoga plebanoša ob priliki blagoslávlanja nove farne cerkve	3
Pridite	8
Sveta Genovefa	10
List za deco	12
Marijine sedmére nebeske radosti	15
Zdrava bōdi Marija	18
Pozdravljena o cerkvica	21
Jezus v najsvetejšem oltarskom Svesti i Bl. Devica Marija	22
Karmelska Mati boža pa dojenčki	23
Cerkvene novicc. — Raznotere reči	25
Trnje med rožami	30

